

[Forsvarsministeren.]

andre områder, som efter min opfattelse er mere påtrængende, og endelig på baggrund af den samlede finansielle situation, at jeg ikke for tiden kan tage et initiativ som det af det ærede medlem efterlyste.

Bækgaard: Jeg takker den højtærede forsvarsminister for redegørelsen. Med hensyn til rejser på dobbeltbillet er jeg klar over, at der gælder halv pris for soldater — det er de såkaldte børnerejser. Men alligevel vil jeg henstille, at soldaternes rejseudgifter bliver sat nogenlunde i forhold til deres indkomster.

Den højtærede minister sagde, at mit forslag, om det fulgtes, ville betyde en vis udgift for forsvarsministeriet. Ja, det er jeg fuldstændig klar over; men så måtte det vel blive en indtægt for et andet ministerium, nemlig ministeriet for offentlige arbejder. Det ville altså sige, at de to poster modsvarede hinanden på finansloven, og ordningen ville vel ikke afstedkomme nogen større administration.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Budtz* til justitsministeren:

„Mener den højtærede justitsminister, at det ved den gældende ægteskabslov, herunder navnlig dens § 2, er tilstrækkeligt tydeliggjort, at en hjemmearbejdende hustru er forsørger i ægteskabet, således at dette bl. a. må medføre, at hendes død ved et ulykkestilfælde bør være grundlag for at yde erstatning for tab af forsørger?“

Hanne Budtz: Hun var kun en husmoder! Sådan kan eftermælet meget let blive for de kvinder, der udfører det hidtil som det mest værdifulde ansete arbejde, nemlig en hustrus og moders arbejde i hjemmet, hvis domspraksis, som jeg nu skal komme til, ikke bliver ændret.

Loven om ægteskabets retsvirkninger af 1925 udtaler først i § 1 — jeg beder om tilfaldelse til nogle citater —:

„Mand og hustru skal være hinanden til støtte og i fællesskab varetage familiens tarv.“

Og § 2 udtaler derefter:

„Det påhviler mand og hustru gennem

pengeydelse, gennem virksomhed i hjemmet eller på anden måde at bidrage, hver efter sin evne, til at skaffe familien det underhold, som efter ægtefællernes livsvilkår må anses for passende. Til underholdet henregnes, hvad der udkræves til husholdningen og børnenes opdragelse såvel som til fyldestgørelse af hver ægtefælles særlige behov.“

I tilslutning hertil må vi se på ikrafttrædelsesloven til borgerlig straffelov af 1930 § 15, stk. 2, der siger:

„Den, som efter dansk rets erstatningsregler er ansvarlig for en andens død, kan dømmes til at give den, som derved har mistet en forsørger, erstatning for det tab, han antages derigennem at lide.“

Baggrunden for mit spørgsmål til den højtærede justitsminister er, at der nu igen er afsagt en dom i forbindelse med en færdselssag af den dybt tragiske art, hvor en hustru er blevet dræbt ved en færdselsulykke, en ulykke af en sådan art, at den er erstatningsforpligtende for skadevolderen. Dommen er afsagt af retten i Stubbekøbing og indeholder i præmisserne følgende udtalelse:

„Hvad angår kravet om erstatning for tab af forsørger, bemærkes, at sagsøgeren (manden) efter det oplyste havde ikke alene den retlige, men også hele den faktiske forsørgelse af hustru og børn, hvorefter der under hensyntagen til sagsøgerens alder og de øvrige oplyste forhold ikke findes at være hjemmel til at tillægge ham nogen egentlig erstatning for tab af forsørger.“

Det er ikke, fordi jeg egentlig vil bebrejde dommeren i Stubbekøbing, at han har afsagt denne dom, for det må være skik og brug, at underretterne skal følge den gældende praksis, som jo må fastlægges af landsretterne og i særdeleshed af højesteret.

Når jeg drager denne sag frem i det høje ting, er det, fordi der er en ikke alene stærk, men endda voldsom reaktion i befolkningen, og det både hos mænd og kvinder, over for den herskende domspraksis, som er ensbetydende med, at en husmoder ikke regnes for at yde nogen sådan økonomisk indsats, at hendes bortgang skulle betyde nogen ændring i mandens økonomiske stilling. Så snart en hustru derimod tjener penge, er der mulighed for at give erstatning, for det